

Arrest

nr. 233 974 van 12 maart 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
                      2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 29 mei 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 mei 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 17 januari 2020.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat E. VERSTRAETEN die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers, verzoeker A.M. en diens echtgenote en thans verzoekster R.M., dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 mei 2019

waarbij hun verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

2. Artikel 57/6/1, §1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; of”

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

3. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

Bij koninklijk besluit van 15 februari 2019 werd Kosovo aangewezen als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. De bewijslast in dit geval rust op de verzoekers.

4.1. Het is in dit geval duidelijk dat verzoekers afkomstig zijn van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zijnde Kosovo, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hun hoofde geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat verzoekers geen substantiële redenen hebben opgegeven die aantonen dat, ondanks hun afkomst van een veilig land, hun land van herkomst in hun specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar.

In de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker A.M. genomen, wordt vooreerst opgemerkt dat wat de medische problemen van zijn beide tweelingdochters betreft, deze problemen geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. Verzoeker dient, zo luidt het, voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Minister van Asiel en Migratie of diens gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet. Voorts heeft verzoeker, zo vervolgt de beslissing, niet aannemelijk gemaakt dat zijn dochters (om redenen gelinkt aan de Conventie van Genève of aan de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming) geen of onvoldoende toegang hadden tot de beschikbare verzorgingsmogelijkheden in Kosovo. Gelet op het geheel van zijn vaststellingen oordeelt de commissaris-generaal dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij geen toegang zou (kunnen) hebben tot de in Kosovo beschikbare medische verzorging of opvang en omkadering voor zijn hulpbehoevende kinderen. Dat er tussen de Kosovaarse en Belgische opvang- en verzorgingsmogelijkheden een kwaliteitsverschil bestaat, houdt overigens, aldus de commissaris-generaal, geen verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie of met de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming.

Waar verzoeker voorts de Kosovaarse mentaliteit aankaart waarbij zijn gezin sociaal geïsoleerd en gestigmatiseerd werd, wordt vastgesteld dat de door verzoeker aangehaalde incidenten, hoe betreurenswaardig ook, onvoldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen gewagen van vervolging of ernstige schade. Tevens wordt vastgesteld dat verzoekers' gezin blijkens hun verklaringen in Kosovo over een sociaal netwerk beschikte, waardoor bezwaarlijk kan worden gesteld dat zij werkelijk geïsoleerd zijn.

Tot slot blijkt uit niets, zo vervolgt de bestreden beslissing, dat indien het bij een terugkeer naar Kosovo alsnog tot zwaarwichtige incidenten zou komen met medeburgers die verzoekers' dochters niet of moeilijk verdragen, zij voor bescherming geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op de in Kosovo beschikbare beschermingsmogelijkheden. Op grond van informatie waarover hij beschikt, is de commissaris-generaal van oordeel dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen, ongeacht hun etnische origine, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

De door verzoeker neergelegde documenten zijn, zo wordt opgemerkt, niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen. Vastgesteld wordt dat de stukken geen afbreuk doen aan de gedane vaststellingen dat verzoeker, ondanks het kwaliteitsverschil tussen de Belgische en de Kosovaarse opvangstructuren, toegang had tot de in Kosovo beschikbare medische verzorging en/of opvang en omkadering voor zijn hulpbehoevende kinderen, dat hij in Kosovo ondanks de mentaliteit van de meerderheid van de Kosovaren over een sociaal en familiaal netwerk beschikte dat hem ondersteunde en dat hij bij eventuele incidenten met onverdraagzame medeburgers ten gevolge van de aanwezigheid van zijn hulpbehoevende kinderen zich kan richten tot de in Kosovo beschikbare beschermingsmogelijkheden.

In de bestreden beslissing in hoofde van verzoekster R.M. genomen, wordt vastgesteld dat zij haar verzoek om internationale bescherming volledig steunt op de motieven die door haar echtgenoot A.M., thans verzoeker, werden uiteengezet, in het kader van wiens verzoek, zo wordt opgemerkt, een weigeringsbeslissing werd genomen –de motivering van diens beslissing ‘verzoek kennelijk ongegrond’ wordt hernomen en geciteerd-, waardoor ook aan verzoekster internationale bescherming wordt geweigerd en haar verzoek eveneens als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

De commissaris-generaal weigert verzoekers internationale bescherming en beschouwt hun verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, §2 van de Vreemdelingenwet. Hij besluit dat verzoekers geen substantiële redenen opgeven om hun land van herkomst in hun specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming genieten in aanmerking komen.

4.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch zij ondernemen geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekers toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter in gebreke blijven. Verzoekers beperken zich immers louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter diens bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

4.3. De Raad benadrukt dat de medische problematiek van verzoekers' tweelingdochters O. en E. (die beide autistisch zijn), en in het bijzonder de zeer ernstige medische situatie van laatstgenoemde die zwaar hulpbehoevend is, problemen die uitgebreid worden gedocumenteerd aan de hand van tal van stukken afkomstig uit zowel Kosovo, Noord-Macedonië en België, geenszins ter discussie staan.

Echter, medische problemen, zoals die van verzoekers' dochters, ressorteren op zich niet onder de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch onder de criteria inzake subsidiaire bescherming zoals vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissingen wordt dan ook terecht opgemerkt: “De medische problemen van uw beide tweelingdochters – de ene dochter is ten gevolge van een moeilijke bevalling gehandicapt en de andere dochter is autist en jullie legden in dit verband meerdere documenten uit Kosovo, Noord-Macedonië en België neer (CGVS, p. 2-3) – houden geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de

Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Minister van Asiel en Migratie of haar gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.” Verzoekers slagen er niet in hier een ander licht op te werpen.

4.4. Voorts dient samen met het Commissariaat-generaal te worden vastgesteld dat verzoekers geen elementen aanhalen waaruit kan blijken dat zij voor de medische problemen van hun dochters, omwille van redenen opgesomd in het Vluchtelingenverdrag, geen beroep zouden kunnen doen op de in Kosovo aanwezige gezondheidszorg. De bestreden beslissingen duiden in dit verband op goede grond op het volgende:

“Voorts heeft u niet aannemelijk gemaakt dat uw dochters (om redenen gelinkt aan de Conventie van Genève of aan de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming) geen of onvoldoende toegang hadden tot de beschikbare verzorgingsmogelijkheden in Kosovo. Uit de door u en uw echtgenote neergelegde documenten en uit jullie verklaringen blijkt immers dat jullie zowel tot de Kosovaarse als tot de Noord-Macedonische gezondheidsinstellingen toegang hadden (CGVS, p. 3; CGVS echtgenote, p. 3). Bovendien blijkt uit jullie verklaringen dat jullie wegens de handicap van uw dochter een toelage van de overheid kregen (CGVS, p. 4). Daarnaast kregen jullie sinds 2016 tot jullie vertrek in 2018 twee keer per week therapie, aangeboden door de ngo ANAK. U erkende dat de psychologen van ANAK heel veel geprobeerd hebben om enige verbetering bij uw dochter Erika teweeg te brengen. Zo werkte de organisatie met verschillende methodes, kreeg ze er therapie van verschillende psychologen en werd maandelijks door de ngo een rapport opgesteld met een analyse van haar toestand (CGVS, p. 7-8; CGVS echtgenote, p. 2-3). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt voorts dat er in Kosovo ook een door UNICEF ondersteunde ngo actief is, met name Handikos, die haar schouders onder meer zet onder de implementatie van de projecten ‘Daily Services in families and for children with disabilities’ en ‘Services based on community for children with disabilities’ met als belangrijkste doelstelling de verbetering van de levenskwaliteit van kinderen met een handicap. Zo worden door de ngo onder meer fysiotherapeutische en ergotherapeutische sessies georganiseerd. Jullie hebben zich evenwel nooit tot Handikos gericht, omdat jullie er verkeerdelijk vanuit gingen dat de organisatie enkel instond voor rolstoelen en niet zorgde voor rehabilitatie (CGVS, p. 8-9; CGVS echtgenote, p. 4). Voorts hebben jullie zich ook nooit gericht tot de instelling voor kinderen met beperkingen in Shtime. U beweerde weliswaar dat de hygiënische basisomstandigheden er niet voldoen en dat het meer een psychiatrisch ziekenhuis is (CGVS, p. 9). Uw echtgenote dacht dat het een instelling was voor volwassenen en dat de zorg er verschrikkelijk is (CGVS echtgenote, p. 4). Uit de beschikbare informatie blijkt evenwel dat de omstandigheden in het rehabilitatiecentrum van Shtime, waar er wel degelijk kinderen permanent worden opgevangen, aanzienlijk verbeterd zijn. De aanbeveling van de Ombudsman om het centrum te renoveren werd opgevolgd. Ofschoon er inderdaad nog verbetermogelijkheden zijn inzake de aangeboden therapieën en activiteiten, onder meer door een tekort aan personeel, blijkt uit de geciteerde informatie dat het personeel de bewoners warm en waardig benadert. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u geen toegang zou (kunnen) hebben tot de in Kosovo beschikbare medische verzorging of opvang en omkadering voor uw hulpbehoevende kinderen. Dat er tussen de Kosovaarse en Belgische opvang- en verzorgingsmogelijkheden een kwaliteitsverschil bestaat – zo zijn de Kosovaarse ziekenhuizen problematisch, is de medicatie er minder goed of slecht, zijn er volgens jullie geen permanente multifunctionele opvangstructuren zoals in België en raadde men in Kosovo aan om naar het buitenland te trekken (CGVS, p. 7-8; p. 10; CGVS echtgenote, p. 7) –, houdt overigens geen verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie of met de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming.” (eigen onderlijning)

Er kan aldus, gelet op verzoekers’ verklaringen en de door hen bijgebrachte documenten, onmogelijk worden gesteld dat verzoekers geen toegang hadden tot de gezondheidszorg in Kosovo. Zij zien zich in Kosovo daarentegen wel verzekerd van, hadden toegang tot en konden wel degelijk en veelvuldig beroep doen op de Kosovaarse gezondheidszorg. Zij bevestigen dit thans bovendien zelf uitdrukkelijk in het verzoekschrift, waar zij o.a. opmerken: “Verzoekers zijn er zich van bewust dat zij inderdaad toegang hadden tot alle ‘beschikbare’ verzorgingsmogelijkheden” (verzoekschrift, p. 5).

Waar voorts in het verzoekschrift op algemene wijze wordt betoogd dat “Verzoekers, als ouders van een kind met een specifieke ernstige beperking en medische problematiek, worden als sociale groep uitgesloten en kunnen zich niet beroepen op voldoende bescherming en hulp in het land van herkomst, in casu Kosovo”, valt deze stelling aldus moeilijk te rijmen met voorgaande concrete vaststellingen. Verzoekers maken dit bovendien niet in concreto aannemelijk en weten hierin niet te overtuigen.

In zoverre verzoekers voorhouden dat voor de ernstige en erg specifieke medische en gezondheidsproblematiek van hun zesjarig dochtertje E., in Kosovo niet in haar basisbehoeften kan worden voorzien, waarbij ze thans onder meer laten gelden dat “(...) daar elke professionele en gespecialiseerde hulp ontbrak om E. op een menswaardige manier te helpen met een zorg waar ze recht op heeft, nl. continue 1 op 1 begeleiding”, benadrukt de Raad dat uit verzoekers’ verklaringen en documenten blijkt dat zij wel degelijk toegang hadden tot de gezondheidszorg in Kosovo. Daarenboven dient vastgesteld dat nergens uit verzoekers’ verklaringen en stukken blijkt dat die medische problematiek en de door hen aangekaarte beperkingen inzake de voorhanden zijnde gezondheidsverlening in Kosovo verband houden met de criteria uit het Vluchtelingenverdrag of gelijkgeschakeld kunnen worden met het lopen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Dat er een kwaliteitsverschil is tussen de Kosovaarse en de Belgische gezondheidszorgen houdt op zich geen verband met de criteria van het Vluchtelingenverdrag, noch met de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming.

4.5. De Raad beklemtoont dat, zoals in de bestreden beslissingen pertinent wordt aangegeven, verzoekers voor de beoordeling van de medische problematiek van hun tweelingdochters, en die van hun dochtertje E. in het bijzonder, een aanvraag voor een machtiging tot verblijf dienen te richten aan de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

In de voorbereidende werken wordt hierover het volgende gesteld: “(...) Vreemdelingen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven kunnen, ten gevolge van de rechtspraak van het Europese Hof van de Rechten van de Mens, vallen onder de toepassing van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (onmenselijke of vernederende behandeling). Niettemin was het volgens de regering niet opportuun om aanvragen van vreemdelingen die beweren ernstig ziek te zijn via de asielprocedure te behandelen (...). Het ontwerp stelt dus een verschil in behandeling in tussen de ernstig zieke vreemdelingen, die een machtiging tot verblijf in België moeten aanvragen, en de andere personen die de subsidiaire bescherming aanvragen, van wie de situatie in het kader van de asielprocedure wordt onderzocht. (...)”. Hieruit blijkt aldus dat verzoekers zich van de verkeerde procedure bedienen om het adequaat karakter van de (toegang tot) behandeling van de medische problemen van hun dochter te laten beoordelen. Er is in de Belgische regelgeving duidelijk voor geselecteerd om aanvragen van vreemdelingen die stellen ernstig ziek te zijn niet te behandelen via de procedure voor internationale bescherming, doch via een afzonderlijke procedure, voorzien in art. 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad is in casu overeenkomstig artikel 9 ter, §1 van de Vreemdelingenwet niet bevoegd om bij de behandeling van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal inzake asiel en subsidiaire bescherming, te oordelen over de vraag of verzoekers’ dochtertje E. aan een ziekte lijdt die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, noch over de vraag of zij een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate verzorging mogelijk zou zijn in het land van herkomst (cf. RvS 26 augustus 2015, nr. 11.504 (c)).

Verzoekers dienen zich aldus te richten tot en te bedienen van de procedure op grond van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet, hetgeen zij bovendien ook daadwerkelijk al gedaan hebben. Deze aanvraag werd ontvankelijk, doch ongegrond bevonden door de Dienst Vreemdelingenzaken, een beslissing waartegen zij beroep indienden bij de Raad (RvV 236 633). Dit maakt dus evenwel het voorwerp uit van een geheel andere en van huidige (beroeps)procedure verzoek om internationale bescherming onderscheiden procedure. De Raad onderstreept dat een verzoek om internationale bescherming als opzet heeft internationale bescherming te verlenen aan personen die, zoals verzoekers beweren, in hun land van herkomst een vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin koesteren of er een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Dit

dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekers echter in gebreke blijven. Zij ontcrachten, noch weerleggen de concrete vaststellingen dienaangaande in de bestreden beslissingen.

Verzoekers wijzen tot slot nog op het hoger belang van hun kinderen. Hoewel het hoger belang van het kind krachtens artikel 57/1, § 4, van de Vreemdelingenwet een doorslaggevende overweging vormt die de commissaris-generaal moet leiden tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming, kan een loutere verwijzing naar dit hoger belang echter niet volstaan om in hoofde van verzoekers en/of hun kinderen het bestaan van een nood aan internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Het gegeven dat de belangen van het kind bij elke handeling die het kind aangaat de eerste overweging vormen, kan geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waarin de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Verdrag van Genève in duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.6. In de mate verzoekers aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers voeren verder geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

5. Bijgevolg lijken verzoekers niet aan te tonen dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Kosovo.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 14 januari 2020, voeren verzoekende partijen aan dat zij eind 2019 een 9ter hebben ingediend die ontvankelijk werd verklaard. Verzoekende partijen vervolgen dat zij in Kosovo geen beroep kunnen doen

op de basisbehoefte en dat de kans zeer groot is dat er bij terugkeer naar Kosovo sprake zal zijn van een schending van artikel 3 EVRM. Verzoekende partijen verwijzen naar de stukken in hun aanvullende nota's en benadrukken dat zij zeer zwaar gediscrimineerd worden omwille van de handicap van hun kind. Verzoekende partijen besluiten dat er enerzijds een probleem is voor het bekomen van de noodzakelijke verzorging van hun dochter, maar anderzijds dat zij als "sociale groep" uitgesloten worden en zich niet kunnen beroepen op de bescherming en hulp van de Kosovaarse autoriteiten.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen bijbrengen die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Zij beperken zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en in hun verzoekschrift ontwikkelde argumenten en het formuleren van zeer algemene beweringen. Zij gaan alzo evenwel voorbij aan, minstens slagen ze er niet om middels concrete, dienstige en valabele argumenten een ander licht te werpen op hetgeen dienaangaande reeds in de beschikking van 14 januari werd vastgesteld, met name:

"4.3. De Raad benadrukt dat de medische problematiek van verzoekers' tweelingdochters O. en E. (die beide autistisch zijn), en in het bijzonder de zeer ernstige medische situatie van laatstgenoemde die zwaar hulpbehoevend is, problemen die uitgebreid worden gedocumenteerd aan de hand van tal van stukken afkomstig uit zowel Kosovo, Noord-Macedonië en België, geenszins ter discussie staan.

Echter, medische problemen, zoals die van verzoekers' dochters, ressorteren op zich niet onder de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch onder de criteria inzake subsidiaire bescherming zoals vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissingen wordt dan ook terecht opgemerkt: "De medische problemen van uw beide tweelingdochters – de ene dochter is ten gevolge van een moeilijke bevalling gehandicapt en de andere dochter is autist en jullie legden in dit verband meerdere documenten uit Kosovo, Noord-Macedonië en België neer (CGVS, p. 2-3) – houden geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Minister van Asiel en Migratie of haar gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980." Verzoekers slagen er niet in hier een ander licht op te werpen.

4.4. Voorts dient samen met het Commissariaat-generaal te worden vastgesteld dat verzoekers geen elementen aanhalen waaruit kan blijken dat zij voor de medische problemen van hun dochters, omwille van redenen opgesomd in het Vluchtelingenverdrag, geen beroep zouden kunnen doen op de in Kosovo aanwezige gezondheidszorg. De bestreden beslissingen duiden in dit verband op goede grond op het volgende:

"Voorts heeft u niet aannemelijk gemaakt dat uw dochters (om redenen gelinkt aan de Conventie van Genève of aan de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming) geen of onvoldoende toegang hadden tot de beschikbare verzorgingsmogelijkheden in Kosovo. Uit de door u en uw echtgenote neergelegde documenten en uit jullie verklaringen blijkt immers dat jullie zowel tot de Kosovaarse als tot de Noord-Macedonische gezondheidsinstellingen toegang hadden (CGVS, p. 3; CGVS echtgenote, p. 3). Bovendien blijkt uit jullie verklaringen dat jullie wegens de handicap van uw dochter een toelage van de overheid kregen (CGVS, p. 4). Daarnaast kregen jullie sinds 2016 tot jullie vertrek in 2018 twee keer per week therapie, aangeboden door de ngo ANAK. U erkende dat de psychologen van ANAK heel veel geprobeerd hebben om enige verbetering bij uw dochter Erika teweeg te brengen. Zo werkte de organisatie met verschillende methodes, kreeg ze er therapie van verschillende psychologen en werd maandelijks door de ngo een rapport opgesteld met een analyse van haar toestand (CGVS, p. 7-8; CGVS echtgenote, p. 2-3). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt voorts dat er in Kosovo ook een door UNICEF ondersteunde ngo actief is, met name Handikos, die haar schouders onder meer zet onder de implementatie van de projecten 'Daily Services in families and for children with disabilities' en 'Services based on community for children with disabilities' met als belangrijkste doelstelling de verbetering van de levenskwaliteit van kinderen met een handicap. Zo worden door de ngo onder meer fysiotherapeutische en ergotherapeutische sessies georganiseerd. Jullie hebben zich evenwel nooit tot Handikos gericht, omdat jullie er verkeerdelijk vanuit gingen dat de organisatie enkel instond voor rolstoelen en niet zorgde voor rehabilitatie (CGVS, p. 8-9; CGVS echtgenote, p. 4). Voorts hebben jullie zich ook nooit gericht tot de instelling voor kinderen met beperkingen in Shtime. U beweerde weliswaar dat de hygiënische basisomstandigheden er niet voldoen en dat het meer een psychiatrisch ziekenhuis is (CGVS, p. 9). Uw echtgenote dacht dat het een

instelling was voor volwassenen en dat de zorg er verschrikkelijk is (CGVS echtgenote, p. 4). Uit de beschikbare informatie blijkt evenwel dat de omstandigheden in het rehabilitatiecentrum van Shtime, waar er wel degelijk kinderen permanent worden opgevangen, aanzienlijk verbeterd zijn. De aanbeveling van de Ombudsman om het centrum te renoveren werd opgevolgd. Ofschoon er inderdaad nog verbetermogelijkheden zijn inzake de aangeboden therapieën en activiteiten, onder meer door een tekort aan personeel, blijkt uit de geciteerde informatie dat het personeel de bewoners warm en waardig benadert. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u geen toegang zou (kunnen) hebben tot de in Kosovo beschikbare medische verzorging of opvang en omkadering voor uw hulpbehoevende kinderen. Dat er tussen de Kosovaarse en Belgische opvang- en verzorgingsmogelijkheden een kwaliteitsverschil bestaat – zo zijn de Kosovaarse ziekenhuizen problematisch, is de medicatie er minder goed of slecht, zijn er volgens jullie geen permanente multifunctionele opvangstructuren zoals in België en raadde men in Kosovo aan om naar het buitenland te trekken (CGVS, p. 7-8; p. 10; CGVS echtgenote, p. 7) –, houdt overigens geen verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie of met de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming.” (eigen onderlijning)

Er kan aldus, gelet op verzoekers’ verklaringen en de door hen bijgebrachte documenten, onmogelijk worden gesteld dat verzoekers geen toegang hadden tot de gezondheidszorg in Kosovo. Zij zien zich in Kosovo daarentegen wel verzekerd van, hadden toegang tot en konden wel degelijk en veelvuldig beroep doen op de Kosovaarse gezondheidszorg. Zij bevestigen dit thans bovendien zelf uitdrukkelijk in het verzoekschrift, waar zij o.a. opmerken: “Verzoekers zijn er zich van bewust dat zij inderdaad toegang hadden tot alle ‘beschikbare’ verzorgingsmogelijkheden” (verzoekschrift, p. 5).

Waar voorts in het verzoekschrift op algemene wijze wordt betoogd dat “Verzoekers, als ouders van een kind met een specifieke ernstige beperking en medische problematiek, worden als sociale groep uitgesloten en kunnen zich niet beroepen op voldoende bescherming en hulp in het land van herkomst, in casu Kosovo”, valt deze stelling aldus moeilijk te rijmen met voorgaande concrete vaststellingen. Verzoekers maken dit bovendien niet in concreto aannemelijk en weten hierin niet te overtuigen.

In zoverre verzoekers voorhouden dat voor de ernstige en erg specifieke medische en gezondheidsproblematiek van hun zesjarig dochtertje E., in Kosovo niet in haar basisbehoeften kan worden voorzien, waarbij ze thans onder meer laten gelden dat “(...) daar elke professionele en gespecialiseerde hulp ontbrak om E. op een menswaardige manier te helpen met een zorg waar ze recht op heeft, nl. continue 1 op 1 begeleiding”, benadrukt de Raad dat uit verzoekers’ verklaringen en documenten blijkt dat zij wel degelijk toegang hadden tot de gezondheidszorg in Kosovo. Daarenboven dient vastgesteld dat nergens uit verzoekers’ verklaringen en stukken blijkt dat die medische problematiek en de door hen aangekaarte beperkingen inzake de voorhanden zijnde gezondheidsverlening in Kosovo verband houden met de criteria uit het Vluchtelingenverdrag of gelijkgeschakeld kunnen worden met het lopen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Dat er een kwaliteitsverschil is tussen de Kosovaarse en de Belgische gezondheidszorgen houdt op zich geen verband met de criteria van het Vluchtelingenverdrag, noch met de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming.

4.5. De Raad beklemtoont dat, zoals in de bestreden beslissingen pertinent wordt aangegeven, verzoekers voor de beoordeling van de medische problematiek van hun tweelingdochters, en die van hun dochtertje E. in het bijzonder, een aanvraag voor een machtiging tot verblijf dienen te richten aan de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

In de voorbereidende werken wordt hierover het volgende gesteld: “(...) Vreemdelingen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven kunnen, ten gevolge van de rechtspraak van het Europese Hof van de Rechten van de Mens, vallen onder de toepassing van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (onmenselijke of vernederende behandeling). Niettemin was het volgens de regering niet opportuun om aanvragen van vreemdelingen die beweren ernstig ziek te zijn via de asielprocedure te behandelen (...). Het ontwerp stelt dus een verschil in behandeling in tussen de ernstig zieke vreemdelingen, die een machtiging tot verblijf in België moeten aanvragen, en de andere personen die de subsidiaire bescherming aanvragen, van wie de situatie in het kader van de asielprocedure wordt onderzocht. (...)”. Hieruit blijkt aldus dat verzoekers zich van de verkeerde

procedure bedienen om het adequaat karakter van de (toegang tot) behandeling van de medische problemen van hun dochter te laten beoordelen. Er is in de Belgische regelgeving duidelijk voor geopteerd om aanvragen van vreemdelingen die stellen ernstig ziek te zijn niet te behandelen via de procedure voor internationale bescherming, doch via een afzonderlijke procedure, voorzien in art. 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad is in casu overeenkomstig artikel 9 ter, §1 van de Vreemdelingenwet niet bevoegd om bij de behandeling van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal inzake asiel en subsidiaire bescherming, te oordelen over de vraag of verzoekers' dochtertje E. aan een ziekte lijdt die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, noch over de vraag of zij een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate verzorging mogelijk zou zijn in het land van herkomst (cf. RvS 26 augustus 2015, nr. 11.504 (c)).

Verzoekers dienen zich aldus te richten tot en te bedienen van de procedure op grond van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet, hetgeen zij bovendien ook daadwerkelijk al gedaan hebben. Deze aanvraag werd ontvankelijk, doch ongegrond bevonden door de Dienst Vreemdelingenzaken, een beslissing waartegen zij beroep indienden bij de Raad (RvV 236 633). Dit maakt dus evenwel het voorwerp uit van een geheel andere en van huidige (beroeps)procedure verzoek om internationale bescherming onderscheiden procedure. De Raad onderstreept dat een verzoek om internationale bescherming als opzet heeft internationale bescherming te verlenen aan personen die, zoals verzoekers beweren, in hun land van herkomst een vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin koesteren of er een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekers echter in gebreke blijven. Zij ontcrachten, noch weerleggen de concrete vaststellingen dienaangaande in de bestreden beslissingen."

Verzoekende partijen werpen, door louter eerdere verklaringen en argumenten te herhalen, geen ander licht op voormelde grond in de beschikking, waarbij o.a., zo benadrukt de Raad, wordt vastgesteld dat *"Er kan aldus, gelet op verzoekers' verklaringen en de door hen bijgebrachte documenten, onmogelijk worden gesteld dat verzoekers geen toegang hadden tot de gezondheidszorg in Kosovo. Zij zien zich in Kosovo daarentegen wel verzekerd van, hadden toegang tot en konden wel degelijk en veelvuldig beroep doen op de Kosovaarse gezondheidszorg. Zij bevestigen dit thans bovendien zelf uitdrukkelijk in het verzoekschrift, waar zij o.a. opmerken: "Verzoekers zijn er zich van bewust dat zij inderdaad toegang hadden tot alle 'beschikbare' verzorgingsmogelijkheden" (verzoekschrift, p. 5)."*

De Raad herhaalt dat medische problemen, zoals die van verzoekende partijen hun tweelingdochters die blijken uit de veelvuldig door hen bijgebrachte medische documenten (o.a. gevoegd bij verschillende neergelegde aanvullende nota's) en welke niet ter discussie staan, op zich niet ressorteren onder de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch onder de criteria inzake subsidiaire bescherming zoals vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet.

Zoals eerder werd vastgesteld, blijkt uit niets en verzoekende partijen maken niet *in concreto* aannemelijk dat zij met betrekking tot de medische problemen van hun tweelingdochters in Kosovo om redenen voorzien in het Vluchtelingenverdrag geen toegang zouden hebben tot en gebruik zouden kunnen maken van de gezondheidszorg. Dit blijkt nergens uit en wordt geenszins *in concreto* aangetoond. De door hen neergelegde documenten en afgelegde verklaringen duiden daarentegen veeleer op het tegendeel. Bovendien verklaarden verzoekende partijen zelf eerder uitdrukkelijk dat zij er toegang hadden tot alle beschikbare verzorgingsmaatregelen.

Dat verzoekende partijen in Kosovo voor de medische problematiek van hun dochters geen beroep zouden kunnen doen op de basisbehoeften, zoals zij in weerwil van hun eerdere verklaringen ter zitting op algemene wijze voorhouden, is dan ook niet ernstig en overtuigt geenszins. Hun algemeen betoog dienaangaande kan dan ook niet worden aangenomen. Verzoekende partijen tonen niet aan dat hen voor hun medische noden de toegang tot en het gebruik van de (basis) gezondheidszorg zou worden ontzegd, laat staan dat dit zou zijn ingegeven door redenen opgenomen in het Vluchtelingenverdrag. Verzoekende partijen weten dit geenszins aannemelijk te maken. Dit vermag ook geenszins te blijken uit het door verzoekende partijen per aanvullende nota bijgebrachte schrijven van het 'Bron-Leer- en Adviescentrum "Perparimi" Pristina' van 10 september 2019 waarin blijkens de bijgevoegde vertaling wordt gesteld dat *"Uit de beschrijving van de toestand van de leerling E..(...) M.(...), geboren in Pristinë, op 27/02/2013, bevestigen we dat bij gebrek aan multifunctionele diensten de bijzondere onderwijs school "Perparimi" geen adequate diensten biedt voor de huidige situatie van het kind vanwege het*

gebrek aan professioneel personeel". (eigen onderlijning) Dit getuigt louter van een praktisch probleem, een personeelstekort.

Dat verzoekende partijen voor hun medische problemen, die van hun tweelingdochters dan wel eigen problemen, niet/nergens in Kosovo terecht zouden kunnen binnen en gebruik zouden kunnen van maken van de gezondheidszorg aldaar blijkt hier dus niet uit, laat staan dat dit omwille van een van de criteria in het Vluchtelingenverdrag is. Verzoekende partijen tonen dit aldus niet aan en maken dit geenszins aannemelijk.

De Raad stipt voorts aan dat overeenkomstig artikel 48/4, §1 van de Vreemdelingenwet *"De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt."*

Zoals uit verzoekende partijen hun eerder afgelegde verklaringen blijkt en zoals zij ter terechtzitting herhalen, hebben zij eind 2019 een aanvraag 9 ter ingediend die ontvankelijk werd verklaard. Echter, zoals eerder in de beschikking van 14 januari 2020 werd opgemerkt, werd *"Deze aanvraag (...) ontvankelijk, doch ongegrond bevonden door de Dienst Vreemdelingenzaken, een beslissing waartegen zij beroep indienden bij de Raad (RvV 236 633). Dit maakt dus evenwel het voorwerp uit van een geheel andere en van huidige (beroeps)procedure verzoek om internationale bescherming onderscheiden procedure. De Raad onderstreept dat een verzoek om internationale bescherming als opzet heeft internationale bescherming te verlenen aan personen die, zoals verzoekers beweren, in hun land van herkomst een vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin koesteren of er een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekers echter in gebreke blijven. Zij ontkrachten, noch weerleggen de concrete vaststellingen dienaangaande in de bestreden beslissingen."*

4.3. Verzoekende partijen merken ter zitting verder op, hetgeen ze niet met enig overtuigend begin van bewijs weten te staven, dat zij zeer zwaar gediscrimineerd worden omwille van de handicap van hun kind, doch ze gaan alzo volledig voorbij aan en slagen er niet in een ander licht te werpen op de pertinente vaststellingen dienaangaande in de bestreden beslissingen dat de door hen aangehaalde problemen, met name enkele spanningen met medeburgers, hoe betreurenswaardig ook onvoldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen gewagen van vervolging of ernstige schade en dat daarenboven uit niets blijkt dat indien het bij een terugkeer naar Kosovo alsnog tot zwaarwichtige incidenten zou komen met medeburgers (omwille van hun dochters hun situatie) zij voor bescherming geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op de in Kosovo beschikbare beschermings-mogelijkheden. Verzoekende partijen laten geheel na concrete en overtuigende elementen bij te brengen die hierop een ander licht kunnen werpen. Ze maken niet in het minst *in concreto* aannemelijk dat zij, daargelaten het feit of zij al dan niet als een sociale groep kunnen worden beschouwd, zich niet kunnen beroepen op de bescherming en hulp van de Kosovaarse autoriteiten.

4.4. Waar verzoekende partijen opnieuw de schending van artikel 3 van het EVRM inroepen, herhaalt de Raad de grond in de beschikking van 14 januari 2020 waar wordt gesteld dat *"In de mate verzoekers aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet."* Verzoekende partijen werpen geen ander licht op deze en de overige in de beschikking opgenomen gronden.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen). Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partijen redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Kosovo.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS